

“Ik ben gestorven met mijn zoontje en herboren dankzij hem”

Op 4 augustus 2013 stierf Gustav, een van de drie kinderen van Catherine, in haar armen. Het jongetje werd één dag oud, maar zal het leven en werk van Catherine danig veranderen.

“Judith is acht jaar, Gustav zou er nu drie zijn en Leopold is net twee geworden. Ik woon samen met Steven, die onderwijzer is. Jarenlang was ik actief als leidinggevende binnen de farmaceutische industrie. Na het overlijden van Gustav werd ik onverwacht zwanger van Leopold en besloot ik loopbaanonderbreking te nemen. Ik ben toen actief op zoek gegaan naar wie ik was en wat ik nog met mijn leven wilde doen. Vandaag is dat het ondersteunen van mensen en organisaties bij ingrijpende veranderingen.

Wie een groot verlies te verwerken heeft, wordt al snel gevraagd wanneer hij terug gaat werken. Het is alsof onze maatschappij altijd vooruit wil. Ik heb de kracht van rouwen mogen ervaren. Het gaat voor mij over durven stilstaan bij verdriet, het doorleven van pijn. Ik heb me onthecht van een realiteit die er niet meer was en heb verwachtingen gelost die nooit nog zouden worden ingevuld. Pas dan kon ik me stap voor stap aan de nieuwe situatie hechten.

Ik noem dit de kracht van onthechten en hechten. In het verleden heb ik ook op professioneel vlak gezien dat we het nieuwe wel verwelkomen, maar nalaten het oude waardig los te laten. Ik ben ervan overtuigd dat zich dat op termijn wreekt.”

Drie kinderen, drie keer anders

“De geboorte van Judith verliep heel moeilijk. Zowel mijn dochter als ik hebben het maar net gehaald. Het was een

moeilijke start maar daarna was het volop genieten.

Jaren later en met behulp van in-vitro-fertilisatie werd ik zwanger van Gustav. De bevalling was mooi, Gustav was heel flink. Hij is 's morgens geboren maar in de namiddag kreeg hij plots ademhalingsproblemen. Gustav werd naar een

universitair ziekenhuis overgebracht. En toen begon het lange wachten. Uiteindelijk kwam een arts ons vertellen dat Gustav eerst heel goed reageerde op de behandeling, maar dat het plots anders is verlopen. Ze hadden hem moeten reanimeren. ‘We gaan nu onderzoeken of er hersenschade is’, zei de arts nog. Daar sta je dan. Het klonk zo irreal. Vier jaar lang hadden we gevochten voor een broertje of zusje voor Judith. Dan krijg je uiteindelijk een gezond manneke, en plots kantelt alles.

Toen we Gustav te zien kregen (*weent*), waren ze hem voor een tweede keer aan het reanimeren. De situatie was hopeloos. Steven vroeg de artsen om hun pogingen te stoppen... een ongelijke strijd was immers gestreden. Gustav werd in mijn armen gelegd en is er zachtjes in gestorven. We belandden in een nachtmerrie. Een shock wapent je en helpt de pijnlijke situatie het hoofd te bieden. Ik ben zaterdag bevallen, zondag is Gustav gestorven en plots dien je een afscheidsviering te organiseren. We hebben samen met ons dochtertje zijn kistje beschilderd en zowel teksten als muziek voor de viering gekozen. De afscheidsviering werd ook een dankviering. Het was mooi.

Wat later vernamen we van het eerste ziekenhuis dat Gustavs dood vermeden had kunnen worden. Hij stierf ten gevolge van een medische nalatigheid. Op mijn vraag hebben Steven en ik samen met de directie van dat ziekenhuis rond de tafel gezeten. Ik gaf er feedback over alles wat ik die dag had gezien, gehoord en gevoeld. Ik had mijn zoontje niet kunnen beschermen, en wilde nog maar één ding: dat anderen van dit leed gespaard zouden blijven. De directie en het medische korps zijn ingegaan op mijn vraag. Twee jaar later ben ik opnieuw het ziekenhuis gaan bezoeken. Het resultaat overtrof al mijn verwachtingen: echt hartverwarmend om je gehoord te weten en te zien dat mensen leren uit hun fouten.

Vijf maanden na het overlijden van Gustav, midden in ons rouwproces, raakte ik onverwacht zwanger van Leopold. Ik werd overspoeld door tegenstrijdige gevoelens:

→

“Niets is zo aanwezig als de afwezigheid van een kind”

“Deel een lach, deel een traan. Benoem positieve gevoelens, maar benoem ook de lastige.”

er weer twee artsen in mijn kamer: 'Mevrouw, er zijn tekenen van infectie.' Mijn kleine baby moest naar de dienst intensieve zorgen. We hebben toen alles opnieuw beleefd, maar deze keer is het gelukkig wel goed afgelopen.”

Tijd en ruimte om te rouwen

“Bij Gustavs overlijden hebben we als koppel beslist om het verlies van ons kind recht in de ogen te kijken en hiervoor tijd en ruimte te nemen. Het vraagt immers moed om in een leeg huis te zitten, alleen met je pijn en je verdriet. Geen schattige babygeluidjes, bloemen of ballonnen. In plaats daarvan enkel stilte. De natuurlijke reflex van pijn vermijden werkte niet: ze was te groot. We hebben veel met elkaar gepraat. Groot verdriet verandert je als mens en in die verandering elkaar ontmoeten, is heel belangrijk. Het werkte zeer verbindend. We hebben samen en ook elk apart ruimte gelaten aan onze gevoelens van verdriet, woede en pijn. Geleidelijk aan voelden we dat die helse pijn draaglijker werd, en dat er een kracht onder schuilde.

Wat me kracht geeft, is de titel van mijn boekje. Ik heb het geschreven voor mezelf, voor lotgenoten maar ook als cadeau voor Judith en Leopold later. Ik stelde me de vraag of ik ooit nog echt blij of gelukkig zou kunnen zijn en weer zin zou krijgen in iets. Het schrijven heeft me geholpen om mijn emoties toe te laten

blijdschap maar ook verdriet en zelfs schuldgevoelens. Heel voorzichtig durfde ik te genieten van mijn zwangerschap. Zonder dat het rouwen stopte. Voor de bevalling van Leopold zijn we naar het universitaire ziekenhuis gegaan, waar Gustav gestorven is. De geboorte verliep goed. Leopold – wat dappere jongen betekent – werd extra in de gaten gehouden. Op een nacht stonden

maar me er niet in te verliezen. Dankbaar blijven voor alle kleine dingen van het leven werd mijn nieuwe motto.

Gustav heeft me laten kennismaken met de universele liefde. Ik voel me verbonden met hem over alle grenzen heen.”

Herdenken en vieren

“Na de dood van Gustav was ik zowel fysiek als mentaal een wrak, ik was volledig op. Ik deed mijn werk nog graag, maar was als het ware gestorven samen met Gustav. Vandaag heb ik weer dromen en sta ik intenser en dankbaarder in het leven. Dat had ik mijn kleine jongen beloofd.

Ik heb drie kinderen en ze zijn voor mij alle drie even intens aanwezig. Een overleden kind wordt al te vaak doodgezwegen. Maar voor mij zou dat niet werken. Niets is immers zo aanwezig als de afwezigheid van een kind. Gustav is mijn tweede kindje. Ik heb een zoon op een manier die veel mensen niet kennen of mogen ervaren. Ik voel hem heel dicht bij mij. Hij maakt deel uit van ons gezin. Elk jaar vieren we zijn verjaardag. De eerste keer vierden we heel sereen met de peter en meter. Op zijn tweede verjaardag hebben we meer dan honderd mensen uitgenodigd. Het feest stond in het teken van dankbaarheid, we vierden het leven. Op zijn derde verjaardag zijn Steven en ik op stillteweekend geweest.”

Boodschap

“Ik ben gestorven met mijn zoontje en ben herboren dankzij hem. Gustav maakt deel uit van mijn leven, ik zie hem enorm graag. Hij heeft me heel veel levenslessen en opdrachten gegeven. Ik wil het taboe van de dood doorbreken. Lieve mensen, luister naar je hart. Maak tijd en ruimte voor zelfzorg. Durf te vertragen, zodat je daarna krachtiger in het leven kan staan. Deel een lach, deel een traan. Benoem positieve gevoelens, maar benoem ook de lastige. Huilen heelt. Verdriet dat van jou is, is immers mooi verdriet.”

■ Tekst Dominique Coopman
Foto's Jürgen Doom

*“Gustav maakt deel uit
van mijn leven,
ik zie hem enorm graag.
Hij heeft me
heel veel levenslessen
en opdrachten
gegeven.”*